

[getreadytoROCKvideo](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=kLRLACbjP6g>

Martin Barre interview, 6 September 2014, Liverpool by David Randall

Rozhovor s Martinem Barre pro Get Ready to Rock Radio

Co současné turné? Hrajeme od února, máme za sebou asi 6 festivalů a nějaká samostatná vystoupení, a spoustu toho máme na této šňůře ještě před sebou... Je to tvrdá práce, ale velmi uspokojivá. V příštích dvou měsících jedeme do Česka, Španělska, Itálie, celé Skandinávie, Ruska. Samé důležité země.

Co nového jsme nazkoušeli? Hudbu stále měním, a je pro mě důležité, aby se věci hýbaly. Tak na této šňůře máme 5 nových věcí; bylo pro mě důležité, abych je zařadil. Například dnes budeme hrát písničku od Beatles. Ale nezní to jako Beatles. Je dost tvrdá. A lidem se to líbí. Nechci být spojován pouze s Jethro Tull. Nechci se stát jakýmsi zrcadlovým obrazem té kapely, nechci být Jethro Tull bez flétnisty, jako jsou teď Jethro Tull beze mě. Chci mít vlastní identitu, a tak například hrajeme Fat Mana bez mandolíny a bez flétny, zato ale přearanžovaného s hutnými kytarami.

V roce 1966 jsem hrál s Lee Dorseyem a s Ikem a Tinou Turner. Nehrál jsem tam ale na kytaru, nýbrž na saxofon. Slíbili mi, že budu hrát na kytaru, ale byl to stále jen soul a rhythm'n'blues a žádná kytara, a tak jsem odešel. Ale v roce 1968 přišlo do Anglie blues...

V 70. letech v Americe jsme s JT bydleli hlavně po motelech, sdíleli jsme pokoje, a nikdo to neřešil, bylo to vzrůšo. Hráli jsme o víkendech, třeba jeden víkend v NY a až další víkend v Detroitu, takže jsme měli spoustu času. Hráli jsme ale na významných scénách například v NY ve Fillmore East... Byla to Ta velká místa, kde hráli i Led Zeppelin, Blood Sweat and Tears a ostatní. Bylo to o tom zahrát si nejdříve jako předkapela, získat nějaké fanoušky, a příště se tam vrátit jako hlavní hvězda. To je celé. Přitom Terry Elis (tehdejší manažer) si uvědomoval, že úspěch se musí budovat

hlavně v Americe, v Anglii ani v Evropě pro něj nebyly podmínky. Tam frčel Cliff Richard. Toho neznají v Americe ani dnes. Amerika je velký trh. Tam získáte všechno, nebo nic. To víte, tisk si na nás smlsnu. Že jsme zaprodali anglické blues do Ameriky, že ho komercializujeme.

Byli jsme mezi prvními kapelami, které dobyly Ameriku, a v některých zemích jsme byli úplně první rocková kapela, která tam hrála. Například v Indii nebo Argentině. Jestli si pamatují na vystoupení na Isle of Wight v Anglii? Pamatují si velice dobře, co jsem tam hrál. Nedívám se na sebe na DVD, ale občas se poslouchám. Isle of Wight byl takový anglický Woodstock.

Způsob života na cestách s JT mi vyhovoval, byla to tvrdá práce, ale netrpěl jsem. Trpěly moje děti, ale nestěžovaly si. To víte, že jednou za pár měsíců člověk trochu litoval, že jim nemůže být blíž, ale byli jsme muzikanti na cestách a chtěli jsme to tak.

Co se týče politiky v rámci JT, vím, že jsem byl součástí kapely a že mě fanoušci uznávají a většinou mají rádi. Co mi vadí na Ianovi je, že se časem věnoval víc propagaci skupiny a sebe sama, než čemukoliv jinému. Byl hodně dominantní a nikdy mi třeba nedal v rozhovorech slovo jako svému spoluhráči. To mě uráželo. A pokud má takový šéf partu hudebníků, kteří nemají vlastní mikrofon a nemohou se vyjádřit, ztrácejí svou osobnost. To byla podle mě velká chyba. Skupina je skupina a já dávám nyní svým spoluhráčům vždycky při rozhovorech slovo. Jsme šťastná kapela. Viděno černé na bílém, mohl bych jen přijít, odehrát dobře svůj part, nebavit se s nikým o svém životě, dostat zapláceno a jít domů. To je černobílé. Ale když jsme začali společně, cítím, že si budujeme i společnou energii, že se hra zlepšuje a že si to hoši zaslouží.

Co se týče kreditů, tedy zmínek o autorství hudby v JT, autorem většiny skladeb je skutečně IA. Samozřejmě, že jsem byl spoluvůrcem písní a například v Locomotive Breath nebo v Heavy Horses jsem vymyslel a zaranžoval celá kytarová sóla. Takže autor písně tě v kreditech může zmínit, ale nemusí. Na druhé straně proto si najímáš basáka, aby ti tu basovou linku vymyslel a zahrál, jinak bys ho tam nemusel mít, nebo by dostal vyhazov. Takže to jsou dva pohledy na věc. Ianovy písně stvořily Jethro Tull. To je fakt. Rozhodně se vám nejdřív musí líbit píseň jako celek, a pak pitváte jednotlivé nástrojové party. Některé desky JT jsou hodně proaranžované a podílela se na tom celá kapela, ale za aranžování se nedostávají kredity, tak to

nefunguje. A také placení tantiém je vždy podřízeno dohodě. Víte, já tohle zpětně neřeším. Jsem tady a teď, mám pěkný dům, nejsem sice bohatý, ale chci dělat to, co dělám. Tantiemy za prodané desky jsem vždy férově dostával a dostávám, ale sledovat, kdo kdy hraje mou hudbu a dělat si z toho úspory na stáří, to by bylo velice složité.

Plány do budoucna?

Hrát půl na půl hudbu JT a svou vlastní, později nahrát album pouze svých věcí. Ale už žádné instrumentální ☺.

Přepsal: Jetřich Tyl